

Briefing

December 2021
Nr. 121

Briefing

Briefingmaterial

skickas till Christina Völcker
Harstigen 16, 645 42 Strängnäs
E-post: briefing@sgsresa.se
eller ordforande@sgsresa.se

Adressändringar:

Skickas till Ewa Knutsson
Slalomvägen 37, 461 58 Trollhättan
E-post: medlemsregister@sgsresa.se

Resemästaren:

Vår Resemästare är Lotta Borgiel
Byle, Ekudden 431, 643 94 Vingåker
E-post: resemastare@sgsresa.se

Sista materialdag för nästa nr. är 10 februari 2022.

Annonser:

En helsida kostar 1000 kr och en halvsida 500 kr.

Redaktionen förbehåller sig rätten att bedöma och eventuellt förkorta insända bidrag och tar inte ansvar för ej beställt material.

SGS adress:

c/o Anders Gezelius
Skatkullevägen 22, 430 82 Donsö

Internetadress:

www.sgsresa.se
E-post: ordforande@sgsresa.se

Medlemsavgift per kalenderår:

Ordinarie medlem 250 kr. Familjemedlem 75 kr.
Bankgiro 223-7352

STYRELSEN

Ordförande:

Anders Gezelius
076-310 64 36
ordforande@sgsresa.se

Vice ordförande:

Kristina Bergman
0303-22 52 50
vice_ordforande@sgsresa.se

Sekreterare:

Kerstin Strandskog
08-19 72 83
sekreterare@sgsresa.se

Kassör:

Ewa Knutsson
0767-96 55 00 kassor@sgsresa.se
medlemsregister@sgsresa.se

Vice kassör:

Bengt Cederfelt
072-2094790
vice_kassor@sgsresa.se

Klubbmästare:

Stefan Karlsson
072-189 23 76
klubbmastare@sgsresa.se

Briefingansvarig:

Christina Völcker
076-897 72 78
briefing@sgsresa.se

Resemästare:

Lotta Borgiel
0151-209 00
resemastare@sgsresa.se

Ledamöter:

Isabel Olesen
+45 613 032 64
ledamot@sgsresa.se
Magnus Andersson
042-14 67 51
ledamot@sgsresa.se

4 Ordföranden har ordet

6 Vykort

7 Inlandsbanan

11 Ur Minnesbanken del II

17 Kvinnoresor

25 Resemästarens sidor

Omslagsbild: *Christina Völcker, Kvinnoresa i Kenya.*

Vi glada att kunna hälsa följande nya medlemmar välkomna i SGS:

Lars Karlsson, Södertälje

Eva Persson, Malmö

Berit Trägårdh, Södertälje

Michael Grimsberg, Malmö

Lars Borg, Stockholm

Avliden medlem i SGS:

SGS deltar i sorgen efter den avlidna medlemmen

Per Gunnar Linnér

Till hans minne har föreningen planterat träd i Vi-skogen.

Kom ihåg medlemsavgiften för 2022!

Ordinarie medlem: 250 kr

Familjemedlem: 75 kr

Bankgiro: 223-7352

Ordföranden har ordet ...

Anders
Gezelius

ÄNTLIGEN!

Under sensommaren och hösten har jag tänkt och sagt det många, många gånger. Äntligen känns det som om livet så sakta börjar återkomma till de vanliga banorna. Inte så att vi egentligen har haft det så besvärligt, men bara känslan av att vara förhindrad i sin rörlighet och sina möjligheter att träffa de människor man så gärna vill umgås med, har gjort att känslan av begränsningar och instängdhet varit påtaglig. Det har gått två år utan att kunna resa så som vi har gjort tidigare och naturligtvis helst vill kunna fortsätta att göra och inte minst utan att kunna ha våra SGS-möten som säkert betyder lika mycket för många andra som det gör för mig. Och nu äntligen har det börjat lossna. Vi har redan kunnat genomföra två SGS-resor och den första var en resa som tog vara på möjligheterna som fanns att se sig om i det egna landet. Världens Resor arrangerade en resa längs Inlandsbanan som ni säkert vet och jag hade glädjen att kunna delta och träffa andra medlemmar som inte heller kunde låta bli att ta vara på chansen. Med på resan följde också några andra resenärer när det blev platser över och det blev så lyckat att SGS nog kan växa en liten aning på kuppen. Verkligen extra roligt! Gränslösa Resors Andalusienresa med Thomas Gustafsson som guide kunde också genomföras och allt som allt kan vi förhoppningsvis se positivt på framtiden.

Mitt i glädjen över att restriktionerna släpper och att många länder blir möjliga att resa till, är det svårt att inte känna en stor sorg över att solidariteten med de fattigare delarna av vår värld har varit så dålig att pandemin med stor sannolikhet kommer att fortsätta skörda offer och naturligtvis göra det vanskeligare på flera sätt att göra besök där.

Begränsningarna i resandet har helt uppenbart lett till att många har tagit vara på möjligheten att se det egna landet och kanske besöka ställen på närmare håll som har mycket att erbjuda, men som tidigare har fått stå tillbaka för mer fjärran resmål. Själva har Eva och jag fått smak på det här med cykling och det har vi berättat om i tidigare nr av Briefing. Inspirerade av det gjorde vi, så snart det blev möjligt, en annan resa som mycket ordentligt tog kol på en av våra fördomar. Vi har nog alltid betraktat Mallorca som ett ställe vi ville hålla oss borta från, men när vi hittade en resa som innebar att man cyklade runt "Mallis" på egen hand, men hade förbokade boenden och fick bagaget transporterat, så kunde vi inte låta bli att försöka oss på ett besök. Vi lade till några dagars vandring på egen hand också och hade glädjen att konstatera att om man bara kom bort från de populäraste playorna så bjöd Mallorca på en väldigt vacker natur och trivsamma små byar och städer. Att sedan vädret var strålande gjorde inte saken sämre. Alltid mycket nyttigt att få sina förutfattade meningar krossade.

Hur ser framtiden ut för SGS?

Ja, det är en fråga som vi verkligen måste ställa oss. Kan en förening som i så stor utsträckning kretsar kring resande överleva; att inte kunna göra det som är själva kärnan i verksamheten och att inte ens kunna få träffas under så lång tid? Antalet medlemmar sjunker och det är naturligtvis nästan omöjligt att värva nya medlemmar under en begränsande pandemi. Det enda som har varit som det brukar är ju att vi har fått Briefing. Vår redaktör, Christina, med stor och god hjälp av Inger, har gjort ett fantastiskt arbete med att ge oss nya nummer. Möjligheten att resa kan vi nu hoppas så sakteliga återgår till mer normala förhållanden, även om det är mycket som talar för att det kommer att fortsätta att vara störningar och att delar av vår värld också av den anledningen kommer att vara svårare att resa till. En av de bärande tankarna bakom föreningens reseverksamhet har uttryckts i våra stadgar så här: "initiera gemensamma resor för medlemmar till intressanta resmål som inte redan finns representerade i det vanliga utbudet av resor". Vi kan nog utan vidare säga att det idag går att finna resor till så gott som alla ställen som det över huvud taget går att resa till, i det stora reseutbud som idag har utvecklats. SGS-resorna har också varit viktiga för många som ett sätt att resa tillsammans, med vänner man redan har, eller att bli närmare bekant med medlemmar man inte känner lika väl. Kanske är det så att vi har närmat oss en punkt där medlemmarnas önskemål om resor ser annorlunda ut än när föreningen bildades för över trettio år sedan. Vår tidskrift, Briefing, har haft en mycket positiv utveckling och många gläds åt varje nytt nummer som kommer i brevlådan. Tyvärr har kostnaderna

för att framställa Briefing ökat markant under årens lopp och idag täcker inte längre medlemsavgiften ens tryckningen och självklart då inte heller till annat som krävs. Vi kan naturligtvis höja avgiften, men vi kan också titta på och fundera över om det finns andra sätt att ha kontakt med medlemmar och sprida information. Jag är naturligtvis medveten om att inte alla medlemmar känner sig bekväma med de olika digitala möjligheter som står till buds, men kanske det är möjligt att hitta en medelväg. Jag är tacksam för alla tankar och förslag som kan bidra till en positiv lösning och utveckling.

Ses vi i Uddevalla våren 2022?

Ja, visst gör vi väl det? Efter ett så långt Juppehåll som vi har haft hoppas och tror jag att det kan bli ett mycket minnesvärt möte i Uddevalla 27–29 maj nästa år. Vi planerar för att ha vårträffen på "vanlig" tid, efter Kristi Himmelsfärd, och får ha frågan om ändrade mötestider som en av punkterna på vårt årsmöte. Ambitionen är naturligtvis att det ska bli ett lockande program med spännande föredrag, men kanske viktigast av allt blir möjligheten att äntligen få träffas igen och prata, prata, prata ...

Årsmöte förresten, det kommer att bli en helt ny och aningen väl spännande tilldragelse att försöka skapa ett fungerande årsmöte som egentligen är flera stycken. Att det inte är helt stadgeenligt kommer vi att få försöka leva med och hantera på bästa möjliga sätt.

Det känns lite tidigt när jag skriver de här raderna en strålande vacker novemberdag, men lika fullt måste jag naturligtvis av hela mitt hjärta önska er alla en God Jul och ett mycket Gott Nytt År!

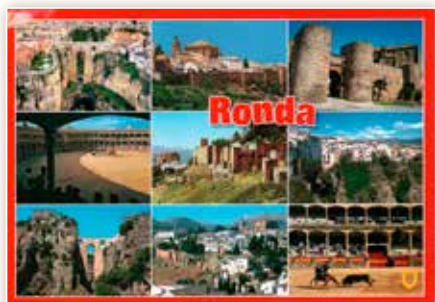

En färgglad hälsning från den lilla ön Leros i Grekland!

Margareta & Dag

Cordoba, 7-8/10. Vi är 80 personer som gör Andalusien. Sevilla, Cordoba och i morgon mot Gibraltar. Vår reseledare är eminente Thomas Gustavsson. I morgon blir det dessutom sherryprovsmakning. Flamenco så fantastisk. 30 grader under dagarna och munskydd inomhus, vilket är svårt att komma ihåg ibland.

Hälsningar Birgitta R och Agneta, Christel, Marie

Ronda 21 oktober 2021
SGS-resa till Andalusien. Gibraltar och exklaven Ceuta i Nordafrika har vi också besökt.

Hälsningar Ann och Sven B

Hej! På bussresa i Italien, äntligen. Neapel, Pompeji, Amalfikusten, Sorrento och idag Capri. Båttur runt ön och in i Blå Grottan. Besök hos Kristina Kappelin på Axel Munthes villa San Michele. I morgon åker vi till ön Ischia och badar i varma källor.

Ann och Sven

Inlandsbanan

- en efterlängtd SGS-resa!

Text och bild : Eva Gezelius

SGS:are ser ut över Skuleskogen

Äntligen!

I månadsskiftet augusti - september var det möjligt att med viss försiktighet genomföra den första SGS-resan på länge och att då också träffa SGS-vänner igen.

Världens Resor var arrangör för resan och vi for norrut mot Kiruna med såväl tåg som buss, men framför allt med egen rälsbuss på Inlandsbanan. Med på resan var Jörgen Fredriksson och tågentusiasten och lokföraren Lars Arvidsson.

Första dagen reste vi med vanligt tåg till Sundsvall för att sedan med buss resa vidare längs Höga kusten. Ett av våra stopp längs vägen var ett gripande besök vid platsen för Ådalshändelserna i Lunde 1931 och vid dagens slut kunde

Högakustenbron sedd från vårt hotell.

vi betrakta Högakustenbron underifrån vid vårt boende.

När vi for vidare norrut stannade vi vid den vackra Nordingrå kyrka med sina kyrkstallar innan vi bytte från buss

*SGS:are väntar
på vår rälsbuss
i Käbdalis.*

till båt för en fin tur till Ulvön där vi fick en entusiastisk guidning. Den andra dagens sista stopp innan vi nådde dagens slutmål i Umeå var en vacker utsiktsplats över Skuleskogen. Det blev en minnesvärd dag, inte minst tack vare ett osannolikt strålande väder.

Vår tredje dag ägnade vi åt Umeå. Uppdelade i grupper gjorde vi en stadsvandring som Lars Arvidsson ledde och en annan vandring i Umedalens Skulpturpark som Jörgen Fredriksson guidade. Vi sammanstrålade sedan på Bokcafé Pilgatan för en god sopplunch och kort presentation av bokcaféet innan Umeås kulturdirektör och projektansvarige för kulturhuvudstadsprojektet, Fredrik Lindegren, på ett mycket roande sätt berättade om äventyret att bli Europas kulturhuvudstad 2014.

Inlandsbanan dag fyra lämnade vi Umeå med buss för att snart i Vännäs byta till rälsbuss och liksom börja resa på "riktigt". Lars berättade om järnvä-

gar och Inlandsbanan och Jörgen började berätta om det litterära landskap vi färdades genom. I Lycksele fick vi åter byta till buss för att äta god lunch på Västerbottens högsta berg Åmliden, och hotell Källan. Så var det dags att besöka Raggsjö, Torgny Lindgren-land och få en initierad och engagerad berättelse om författaren och hans bygd. Det var minnesvärt. Med buss tog vi oss tillbaka till "vår" rälsbuss och med den for vi vidare till den fjärde dagens slutmål i Storuman.

Jörgen guidar oss i Umeå.

Vår rälsbuss.

Dag fem (med resans första regn) gjorde vi ett stopp i Sorsele och tittade på deras fina Inlandsbanemuseum. I Arvidsjaur fick vi en mycket fin visning av Lappstaden och vår lokala guide där avslutade med en glädjefylld jojk. Ytterligare ett litterärt besök hann vi med – vi tog oss an Sara Lidman genom att

Sara

besöka Missenträsk, där vi både tittade på hennes hem och besökte det nya museet i den gamla skolan. Den här dagen hade vi glädjen att från vårt utmärkta hotell vid Storforsen se solen gå ner vid fallet.

Den här dagen som var dag sex på vår resa passerade vi Polcirkeln, där vi självklart gjorde ett stopp och fotograferade oss själva och varandra. Då vi nådde Jokkmokk ägnade vi god och väl använd tid till samemuseet Ätt och några letade också på Fjällträdgården som hörde till museet. Vi nådde den här dagen Kiruna och vi skiljdes från vår utmärkta tågpersonal för att med buss fara till Ishotellet i Jukkasjärvi, där vi bodde bra i lite varmare hus. Här åt vi en god avskedsmåltid och tackade varandra för trevligt sällskap och Världens Resor för utmärkt färdledning.

Förväntansfullt gäng inför besök på Ishotellet.

Den sista dagen före hemresan för de flesta kunde vi titta på själva Ishotellet som var mycket vackert - och kallt! (Men, vi fick låna värmande kläder.)

Merparten av dagen fick vi så bekanta oss närmare med Kirunas märkliga stadsflytt och dess effekter. Inte minst såg vi den vackra kyrkan som snart ska flyttas. Vår lokala guide visade oss också den nya stadsplanen som fanns som modell i det nya stadshuset. Resan avslutades så med en otroligt vacker

bildvisning av Sven Hörnells bilder från landskapet.

De flesta bordade vid sextiden nattet för hemfärd medan vi tillsammans med Ulla Åmand stannade kvar i Kiruna för att kunna träffa våra Kirunavänner (och tillika SGS:are) Gunnel Cedervall och Karin Sarri för vidare äventyr.

En fin SGS-resa hade nått sitt slut, men några mycket minnesvärda dagar återstod för oss tillsammans med våra vänner. Äntligen!

SGS-are!

Hjälp oss att fylla ut nästa nummer med intressanta bidrag, så vi i styrelsen inte behöver skriva allting själva!

Ur Minnesbanken del II

text: Bengt Cederfelt (Forts. från föregående nummer)

Valencia, Spanien.

På söndagen var det dags att fara vidare. Det gick tåg från Barcelona till Malaga vid lunchtid och man kunde stiga på i Sitges. Det skulle ta ca 22 timmar på dess vindlande väg. Det var mycket folk på tåget, men det var rätt skönt att stå och hänga i fönstret till att börja med. Hur skulle man sova på natten? Man kanske kunde lägga sig på hyllan eller breda ut sin karta på golvet och ligga på den, om det fanns tillräckligt med plats. Ibland blev det lediga platser i sittkupéerna. I en kupé satt fyra unga kvinnor från Barcelona och de skulle semestra på sydkusten. Där satt man gärna kvar, såvida det inte kom någon med reserverad sittplats. I en närliggande kupé satt fyra tjejer från

Västergötland, Lidköping, men det stod Götene på någons ryggsäck.

Spanien hade medeleuropeisk tid med sommartid sedan jag vet inte hur länge. Detta innebar, att solen stod som högst vid tvåtiden på eftermiddagen. I grova drag ljusst från åtta till åtta, kortare dagsljus längre söderut och senare solnedgång längre västerut.

Det var ännu ljust när vi kom till Valencia. Man fick ett starkt intryck av staden, även ur tågperspektiv. Därefter vek vi av mot inlandet allteftersom det mörknade. Tåget gick bl.a. förbi Albacete, Ciudad Real och Linares innan det styrde söderut. Någonstans i mörkret steg två tjejer från Halmstad på. Den

ena hade visst gått i min parallellklass i sjuan, när vi grundskoleligister började inta Örjanskolan, men hon var nog inte från vilda östern. Hennes far var visst min fysiklärare.

Någon gång gick tågvagnen sönder, eller om det var dragloket, går väl på kol eller ånga. Alla steg ur vår vagn, men jag minns inte om det kom någon ny eller ett helt nygammalt tåg. Dock kunde vi så småningom fortsätta vår resa. Ingen tillförlitlig statistik över hur mycket jag sov den natten.

Solen står högt när vi når Córdoba och senare reser vi genom ett närmast ökenliknande landskap. De planerade 22 timmarna hinner bli 24 timmar, innan vi är framme i Malaga vid lunchtid denna sista dag i juni.

Jag är säker på att jag åt något ganska snart innan jag tog bussen till Torremolinos. Här hade jag inte heller någon koll på hotellen, men det fanns ganska många tämligen nya. De flesta var lite för dyra för min börs, men så småningom fann jag ett mindre hotell, där rummen kostade en bit under 200 pesetas. Det fick bli fyra nätter och jag hade alla förutsättningar för återhämtning. Den normala dagstemperaturen verkar ligga kring +28 grader C och pga dygnsförskjutningen kunde man knappt lämna stranden förrän bortåt sextiden. Nu har man fått en större solvana, men bäst att ta en tupplur hemma på rummet inför kvällens äventyr. En kväll stötte jag på västgötskorna, som jag träffade på tåget. Vi talade kort om olika lokala ställen. De var på väg till ett ställe, som jag besökt, men som verkade ganska sterilt och snobbigt. Det delades ut gratisbiljetter hit och dit, men de kanske bara var tänkta för det täcka könet. Jag hit-

Casablanca

tade ett favoritdisco, som var ganska litet med intim stämning, men så här kan man inte leva för evigt.

Den fjärde juli steg jag upp tidigt i mörkret för att ta mig till hamnterminalen i Malaga och avgången mot Tanger klockan 8. Båtfärden skulle ta fem timmar och flöt på behagligt. Alternativet var Algeciras-Tanger som skulle ta två timmar men skulle vara bökigare. Marocko låg två timmar efter Spanien i tidszon, dvs GMT, vilket är naturligt med tanke på longituden. Jag minns att jag småpratade lite med ett par killar från Hässleholm, men de tog en annan väg i Tanger.

Järnvägsstationen låg nära hamnen och snart bar det vidare, mot Casablanca. Det finns inte så många tåglinjer i Marocko, men tågen verkar hålla hygglig klass. Områdena norr och väster om Atlasbergen är ju de bördigaste i Nordafrika, bortsett från Nildeltat. Nu var det ändå den torra årstiden, så det var ganska bleka slättmarker men tämligen gott om vita storkar. Det fanns en större järnvägsknut i en liten stad, varifrån tågen österut avgick, mot Fèz och Meknès. Jag fortsatte dock mot Rabat och Casablanca och kunde även i viss mån samtala med lokalbefolkningen ombord.

Jag minns inte vilken hjälp jag fick med att hitta hotell i Casablanca, men det verkade inte alltför komplicerat. Jag betalade för tre nätter. De tiggde dricks med en gång och jag fick inget kvitto. På nyare mynt från 1970-talet står årtal för både muslimsk och kristen tideräkning. På äldre mynt (50-tal) fanns bara muslimskt årtal, typ 1370.

Vid atlantkusten var det mindre tryckande värme jämfört med medelhavskusten. Ganska behaglig kvällstemperatur när man vandrar runt i stadens centrum. Däremot är sanden på stranden så het, att man måste springa ner i vattnet på eftermiddagen. Här finns åtminstone så pass strandservice, att man kan köpa en Fanta och någon brödbit eller obekant produkt. Eftersom dygnsrytmen är annorlunda jämfört med Spanien behöver man inte stanna kvar så länge på stranden. Någonstans stöter jag på en fransman, som jag träffat på ett tidigare tåg och som tilltalat mig på tyska, varpå jag gissade att han var från Strasbourg, vilket stämde. Jag mötte också en jugoslav, som hade stått utanför och väntat på sin flickvän, när jag lämnade vandrarhemmet i Genua. Nu fick jag även se henne, men hon var ovetande om historien. De var väl från Slovenien.

Detta var som sagt första gången jag ägde ett pass och reste utanför Norden. Att då komma till Marocko var förstås något av en kulturkrock. Även om det ofta var relativt enkelt att samtala med folk, så kunde man inte undgå att se hur illa den kvinnliga personalen på hotellet behandlades. De "hyrdes" tydligen också ut till hotellgästerna för en simpel penning. Kunde kanske verka lockande för en 20-åring, men situationen kändes avskyvärd. Man skulle

kunnat betala dem bara för att intervju dem. Undrar hur många journalister som gjort det.

Efter två hela dagar i Casablanca var det dags att lämna efter tredje natten. En annan gubbe i receptionen ville ha betalt och jag hade ju inget kvitto att visa upp. Han blev något osäker och ringde upp någon annan person. Strunt samma, inte betalar jag en gång till, utan jag gav mig av mot morgontåget till Tanger. Vid ett annat tillfälle många år senare, när jag betalade ett hotell i Paris vid ankomsten och inte fick något kvitto, sa den snubben: That's no problem. Ja, det sa de i Marocko också. But this is not Morocco. Kanske var han från Nordafrika tänkte jag senare och kände mig sårad.

Några timmar tar de 35 milen till Tanger. Där tar jag en båt till Algeciras, en tvåtimmars färd, men pga tidsskillnaden är klockan fyra timmar mer vid ankomsten. Ingen fara, här är det ljus länge och jag hittar en buss till Marbella. Det bär av längs kustvägen. Vid framkomsten tillfrågar jag ett par av medresenärerna, en medelålders man som bär en uppstoppad and av för mig okänd sort och en grabb i övre tonåren. De ber mig följa med och snart är logifrågan löst. Jag får dela rum med en kille från Bilbao, som säsongsarbetare på en restaurang. Inga problem, känns skönt att vara tillbaka i Spanien, även om jag nu får erfara att man inte får kasta toapapper i WC:t.

Jag stannar fyra nätter i Marbella. Rumskamraten kan ibland följa med till stranden, men han har nog inga lediga kvällar. Jag upplever Marbella som något lugnare än Torremolinos, men det går ingen nöd på oss turister. Inte

*Tjurrusning
i Pamplona*

så att man hälsar på alla gäster, men jag småpratade med ett syskonpar från Österfärnebo. Deras granne hade varit på samma militärutbildning som jag i Halmstad och honom mindes jag av två skäl; för att han bröt benet och för att han hade en kortlek med sitt namn på (egenmärkt lek).

Man bekymrade sig föga över nyheter. Det som påverkade resandet var det oklara läget, som gjorde att man undvek Portugal. En svensk man på stranden och som jobbade på platsen, kunde förmedla några nyheter hemifrån. Man undrade nog mest över fotbollsresultaten. Halmstad hade visst vunnit över Hammarby. Få misstänkte då att Halmstad BK var på väg att bygga upp ett mästarlag. Inte heller visste man, att Nacka Skoglund skulle avlida under min Marbellavistelse, något som jag skulle upplysas om vid min hemkomst. Men nu var det dags att lämna Marbella och ta bussen till Malaga.

Jag har inte förberett mig jättemycket på platserna jag besöker, mest på järnvägskartan. I Malaga råkar jag ut för att när jag ätit på ett varuhus, så vet jag inte

vilket håll jag kom ifrån. Ingen större fara. Jag möter bl.a. ett ungt par från Stockholm (ja vi var ju alla unga på den tiden, vi som ännu vandrar på jorden). De är på väg någon annanstans och vi tar en öl tillsammans. Senare på kvällen är det dags att ta nattåget till Madrid och det går bra att boka en liggplats.

På lördagsmorgonen har jag tid till ett par timmars promenad i Madrid, men kommande fredag måste jag vara hemma. Ingen tid för El Prado, som i stället får besökas vid en senare tågfluffning 1999. Resten av lördagen ägnas åt en vindlande tågfärd norrut, via Guadalajara och Soria mot Pamplona. Folk stiger av och på vid en mängd mindre stationer. Vid ett tillfälle sitter jag ensam med en uniformerad man i kupén. Detta är som sagt Francos sista sommar och det var väl året innan, som någon ung man hade garrotterats som dödsstraff. Olof Palme hade då velat, att alla partiledare skulle skriva ett gemensamt brev till Franco. Gösta Bohman hade dock hoppat av denna kompromiss men fick Ågren och skrev ett eget brev till Franco dagen därpå. Detta var väl ingen taktisk

plan, men inte kunde avrättningen hejdas. När jag ska visa biljetten faller ett mynt till golvet. Den uniformerade mannen formligen kastar sig på golvet och plockar upp myntet och överlämnar det till mig, som för att bevisa att man kan vara omtänksam även om man är uniformerad. Kanske var han värnpliktig. I vilket fall verkar det som om poliserna på turistorterna är beordrade att inte bråka med turister i onödan.

I skymningen den 12 juli når vi Pamplona, som väl är mest känd för San Ferminfestivalen, som håller på till den 14 juli. Det står klart att det inte finns några lediga bäddar här och nu, men man kan lämna in ryggsäcken i effektförvaringen. Jag slår följe med en kanadensare till stadens centrum, där det råder full festivalstämning. En öl kostar nu 50 pesetas (fyra kronor, rena rövarpriset), men det finns ju annat att dricka. Pamplona ligger vid Pyrenéernas fot och här är lite svalare på natten. När vi känner att det är dags, lägger vi oss bara i en park för att sova en stund.

På morgonen är det dags för den omtalade tjurrusningen. Jag hade fått läktarplats inne på arenan strax efter gryningen. Luften var något sval men inte kylig. Strax öppnades grindarna till "scengolvet" och folk sprang in med stor dramatik. Löpningen saktade snabbt ner och snart gick folk i maktigt tempo i tämligen stora skaror. Åter en ökad hastighet och snart sprang folk som om det gällde livet. Det gjorde det kanske också. Där kom tjurarna och det var visst somliga som fick ett horn i sidan.

Både dessa rusningar och de traditionella tjurfäktingarna tillhör förstås de mer tivelaktiga inslagen av spansk kultur, men man kan åtminstone se det

en gång för att öka sina insikter, så jag köpte en biljett till kvällens föreställning. Jag minns att min spansklärare tyckte att tjurfäkting inte var värre än älgjakt.

I Pamplona får jag också erfara att de franska toaletterna verkar vara regel. Det gäller att undersöka toaletterna på barerna man besöker, så man vet var det finns sittmöjligheter. Även unga män behöver sitta ibland. Man blir förstås ganska trött i den stigande värmen, så man letar upp någon undanskymd grön plats för att ta sig en tupplur. Upp-täcks man av polisen, så blir man ganska milt tillsagd att inte sova där. Då är det bara att traska iväg och leta upp en ny plats. På vissa högre belägna platser har man en god utsikt över det omgivande kuperade gröna landskapet.

Efter tjurfäktingen, som äger rum innan det mörknar på söndagskvällen, är det full feststämning och man dansar på gatorna. Inte vet jag hur många av lokalbefolkningen som ska jobba på måndagen, festivalens sista dag. Nattnen tillbringas på en medelmjuk barstol utomhus. När man känner att det är dags att röra på sig, upptäcker man en öppen lokal, där folk glatt sover på sofforna. Gud, vilken lyx!

Ytterligare några timmar att vandra runt i staden, men på eftermiddagen är det dags att ta tåget mot den stora tåglinjen. Jag berättar för det danska paret i kupén att min mormor bor i Vallby. Där bor min farmor, säger kvinnan. Det kunde ju ha varit min danska kusin, som jag inte sett på evigheter! Efter tågbyte rullar vi vidare förbi San Sebastián mot franska gränsen. På franska sidan kan jag fortsätta med ett tåg, som ska nå Paris på tisdag morgon.

Det råder ett behagligt väder i Paris.

Jag siktar in mig på ett vandrarhem i nordvästra förorten men söder om den stundom hypersvängiga floden Seine. Man är inte helt införstådd med adressstrukturen här, så det är nog säkrast att ta en taxi. Detta är mitt sista stopp och det finns mycket att se i Paris. Jag visar upp min bok med adressen för taxi-chauffören, som drar iväg. Efter drygt 30 franc stannar han och pekar på en skylt "Rueil-Malmaison". Jag betalar och stiger ur, men här verkar inte finnas något vandrarhem. Rueil-Malmaison är namnet på kommunen, men nu får det vara nog med taxiåkande. Jag frågar folk i närheten, de är mer hemma-stadda i området. När jag hittar vandrarhemmet har det dock hunnit stänga efter morgonsysslorna. Då får det bli en promenad till Boulognerskogen, som inte är så långt borta. Jag får en del upplysningar av en man i parken. Han talar engelska, som om han jobbade på brittiska ambassaden. Så småningom tar jag mig tillbaka till vandrarhemmet och det finns plats för mig båda nätterna.

Suresnes är väl den närmaste stationen. Jag hinna med en sväng på kvällen och sen har jag hela onsdagen på mig. Jag siktar in mig på de välkända sevärdheterna; Eiffeltornet, Triumfbågen, Champs-Élysées, Louvren och Notre-Dame. Jag minns inte var jag träffade de två svenska tjejerna, som var så slutkörda när de kom till Paris, så att de tog in på ett hotell för 70 franc. Snacka om att lyxa till det! På vandrarhemmet får man generellt mycket information från andra, ofta välunderrättade resenärer, om platserna man besöker. Dessutom kan man ofta söka sällskap från när och fjärran, om man så önskar.

Jag tar ett tåg mot Köpenhamn. Det

ska avgå från Gare du Nord sent på torsdag eftermiddag, så jag har gott om tid att äta och bese områdena norr om Seine. Egentligen kan man gå omkring hur länge som helst i Paris och varje gång jag kommit dit har jag uppsökt något nytt osett objekt: Montmartre, La Défense, Versailles, Musée d'Orsay...

Som planerat anländer tåget till Köpenhamn fredag morgon och resten av hemfärden är väl planerad. Stockholmståget tar jag till Åstorp, där jag har en halvtimmes väntan och där även mina föräldrar väntar på mig. Jag hinna berätta vilka platser jag besökt, men det är för sent för dem att läsa denna redogörelse. Det blir ytterligare byten i Göteborg, Kil och Kopparberg innan jag är hemma i Grängesberg på kvällen den 18 juli.

För övrigt fick man en slant, när man lämnade in sin interrail-biljett med uppskrivna färdsträckor, något som jag också gjorde.

Kvinnoresor

text: Inger Bjurlén, bild: Christina Völcker

Jag har alltid varit intresserad av att få resa, se nya platser, träffa nya människor etc. Min första utlandsresa gick med buss tillsammans med mina föräldrar till Tyskland 1956. Ingen annan i min klass hade varit utomlands och jag kommer ihåg att jag t.o.m. fascinerades av att de i Danmark hade röda brevlådor i st.f. gula. Sedan blev det språkresor, au pair, temaresor m.m.

2005

En dag kom min väninna och kollega Christina in i lärarrummet och talade om att hon tänkte åka på en kvinnoresa till Guatemala och undrade om jag inte skulle hänga med. Kvinnoresa, det lät lite suspekt, var det verkligen roligt? Men naturligtvis hängde jag med och det har jag inte ångrat. I länder där kvinnor och män lever så olika liv

och kvinnorna inte träder fram är det väldigt intressant att få träffas och prata med varandra. Utan män närvarande berättar kvinnorna glatt och har också många frågor till oss. Man kan då diskutera så intima saker som barnbegränsning och kvinnors rättigheter. På alla kvinnoresor har vi haft en svensk guide (utom i Guatemala, där en norska fanns på plats) med oss, en som arbetat i landet många år och kan språket, kulturen och religionen. Det får inte heller vara för stora grupper. Vi har varit mellan 9 och 13 kvinnor på de resor jag deltagit i med Lottas Gränslösa Resor.

Vi var 13 förväntansfulla kvinnor som åkte till Guatemala City med flyg. Sedan blev det buss upp i bergen till en

liten by San Andres Semetabaj, där vår norska guide Unn Lisbet tog emot oss. Vi fick bo på hennes lilla hotell uppe bland maya indianerna.

Middag åt vi varje kväll hos en grannfamilj, som fått flytta in i ett litet skjul så att vi skulle få plats.

Vi besökte skolan, brandstationen och hälsocentralen. Vi fick också prova på att baka tortillas, bära korgar på huvudet, barn på ryggen och väva sittandes på knä med väven fastspänd runt midjan. Varje dag ordnades med underhållning, t.ex. marimbaspel.

En dag höll en särskild mayapräst en ceremoni för oss och offrade bl.a. tuggummi, cigaretter och ljus, detta för att vi skulle få en lyckosam resa. Han påpekade att en av oss skulle bli sjuk under resan och så blev också fallet.

Virester runt och upplevde den vackra Atitlansjön, åkte till Änkornas by och badade i varma källor som skulle göra oss 10 år yngre. Ibland hade vi t.o.m. polis eskort, när vi färdades längre sträckor.

Påskén tillbringade vi i Antigua med underbara blomstermattor på alla gator och religiösa processioner som gick genom staden.

2009

I Rajastan åkte vi runt med vår guide Nashi på kamelkärror och bodde i tält bland människor som knappast varit utanför sin by. Vi bodde också på fina hotell och i ett f.d. Maharadjapalats uppe bland bergen. Varje morgon hade Nashi en föreläsning med oss om något som vi skulle få uppleva: skolan, träffa kommunalrådets ordförande eller byrådet i Pisangan, middag hos en rajputfamilj eller besöka olika hantverkare. Nashi gjorde oss förtroga med alla gudar och olika folkslag och kaster.

Taj Mahal, Amberfortet och Jaipur, den Rosa staden, besökte vi förstås också. På Sommarpalatset lyckades vi komma med på ett bröllop för 200 gäster. Resan började med besök hos de fattigaste människorna och slutade bland högrestandsgrupper. Vi fick verkligen uppleva hur det är att leva utan vare sig el, vatten eller toalett, men även i rena lyxen. För att smälta in på landsbygden var vi tvungna att klä oss i stora sjalar och långa kjolar. I Indien möts många olika kulturer och religioner. På gatorna

utspelar sig allt; hantverkare i arbete, försäljning och trafik kaos med de heliga korna, som slagit sig ner på gatan. Där är ett folkmyller utan dess like med damm, buller och avgaser.

Vi noterade att man på landsbygden hellre odlade blommor att offra åt gudarna än spannmål för att mätta befolkningen, detta trots att vatten var en bristvara.

Ett intressant besök var på Bare Foot

College. Där tog man emot människor utan tidigare skolgång, t.o.m. från Afrika. De fick lära sig praktiska saker, t.ex. tillverkning av solcellslampor, något som de sedan kunde praktisera i hembyn. En dockteater därifrån åkte runt på landsbygden för att med hjälp av dockorna lära folk om t.ex. hygien.

En intressant muslimsk kvinna berättade för oss om hur hon utan mannens vetskap låtit sterilisera sig. (ett exempel på barnbegränsning)

2011

15 ivriga damer drog iväg till Kenya. Maud, som arbetat där i många år, tog hand om oss. Vi fick uppleva savannen med många vilda djur i bl.a. Masai Mara. Vi träffade världens häftigaste biskop, David, som tagit hand om mormödrar som skulle försörja sina barnbarn, vars föräldrar dött i aids.

Mormödrarna var underbara. De

dansade och sjöng för oss och hade många frågor till oss, t.ex.

-Vad gör ni om er man slår er? En av de svenska kvinnorna svarade: - Ja då skulle jag kasta ut honom. Gissa om de fick roligt! Det var något de aldrig hade kunnat tänka sig.

Vi besökte massajerna. Deras kvinnor berättade att flickorna giftes bort i 12-årsåldern och sedan själva fick bygga en hydda dit mannen kunde komma och flytta in. Hövdingen i byn hade 6 fruar och massor av barn och barnbarn. Han hälsade oss välkommen genom att spotta oss i håret en och en och övervakade vår vistelse.

En natt fick vi övernatta 2 och 2 hos varsin kenyansk familj i Nairobi för att se hur de hade det. Mycket skiftande standard!

Vi besökte skolor både i slummen och i Mombasa, där vi också fick laga mat med några föräldrar. Barnen uppträdde för oss och vi fick plantera ett träd.

En fantastisk massajkvinna, Lanoi Parmuat, berättade för oss hur hon fått sina föräldrar att gå med på att slippa omskärelse. Hon utbildade sig dessutom och nådde en hög ställning.

Hon försöker nu få människorna att tillämpa den nya lagen, som förbjuder omskärelse.

Resan avslutades i Addis Abeba i Etiopien, där vi besökte Nationalmuséet med Lucy och ett projekt där man tog hand om unga gatflickor och föräldralösa barn. Projektets grundare är Anita från Lycksele, en fantastisk svensk kvinna, som började sina år i Etiopien med att i egenskap av sjuksköterska hjälpa folkstammar i obygden. Mycket imponerande!

Lika imponerande är svenska Karin, maskiningenjör från Luleå, gift med en etiopier och bosatt i Addis Abeba. Hon

är allkonstnär och har skapat ett eget fantastiskt hotell i staden.

2012

Sri Lanka med Maud och Lotta

Tyvärr kunde inte Christina följa med den här gången men vi blev i alla fall 13 kvinnor på resan. På alla resor har vi träffat gamla resekompisar från någon annan kvinnoresa.

Vi reste runt i landet och vi träffade Rushika, som arbetar som psykolog och utbildar personal på organisationen Lifeline, där man arbetar med barn som blivit sexuellt utnyttjade och farit illa i kriget. Vi fick också lära oss mycket om Sri Lanka.

Nere i Colombo besökte vi ett budhistiskt tempel. Överallt i alla kyrkor mötte vi bröllopsföljen.

Presidentens son gillade att köra snabba bilar, så delar av stan var ibland avstängda med stora sandsäckar. Han skulle ju få roa sig.

Vi fortsatte upp i bergen och fick smaka på nyskördad ananas efter vägen. Så kom vi till Pinnawala Elephant Orphanage, ett rehabiliteringscenter för övergivna och skadade elefanter.

På Fridsro, ett center för funktionshindrade, blev vi mottagna med blommor, musik och sång.

Sedan fick vi tillfälle att prata med personal och funktionshindrade. Vi lämnade också lite kläder och leksaker som vi haft med oss.

Ett hem fick vi också besöka. En kväll åkte vi till ett buddhistiskt tandtempel. En av Buddhas tänder låg i en monter. Vi fick också se en dansuppvisning. En marknad, teplantage, valsafari och ett hinduiskt tempel hann vi också med.

Vi övernattade i en nationalpark, där

man inte fick gå ut efter mörkrets inbrott utan en vakt för att elefanter och vildsvin strövade fritt omkring.

2014

10 nyfikna damer for tillsammans med Anna-Karin till Nepal. På den röriga flygplatsen i Katmandu mötte oss Jenny, som bodde med sin familj där och skulle bli vår guide.

Vi inkvarterades i ett litet mysigt hotell mitt i den myllrande staden. Det fanns så mycket att se, t.ex. försäljare, cykeltaxi och tempel överallt.

Kl.16.00 varje dag kunde man se den levande gudinnan Kumari, som visade sig i ett fönster i palatset. Gudinnan är en liten flicka, som ännu ej är könsmogen. Efter div. tester utses hon och de styrande måste rätta sig efter henne. Kumarin återgår till ett normalt

liv, när hon blir könsmogen.

Nästa stopp var Maiti Nepal, där vi fick lyssna till en intressant men rusig berättelse om trafficking som pågår i Nepal.

Lunch intogs vid världens näst största stupa, där vi liksom alla andra gick ett varv medsols runt stupan. En stupa är en buddistisk byggnad för relikskrin.

En kväll vid den heliga floden Bagmati deltog vi i en ceremoni som hålls 2 ggr om dagen med likbränning vid stranden. Rena folknöjet!

Tempelområdet Patan på andra sidan floden besökte vi nästa dag. Det räknas som ett världsarv.

Vi besökte också en skola för gatubarn och ett av Nepals bästa sjukhus. Av en skräddare beställde vi varsin tju-sig nepalesisk dräkt innan vi for vidare mot Pokhara. Uppe bland bergen hade vi en underbar utsikt, besökte skolor och en tibetansk bosättning, fick massage hos Seeing Hands, där man utbildade blinda massörer. Three Sisters erbjöd utbildning till kvinnliga sherpas, något som är efterfrågat nu för tiden. Vi kom till SOS barnby med 12 hus,

10 barn och en mamma i varje hus. När mamman fyllt 60 år fick hon sedan stanna i huset resten av sitt liv.

Många kvinnor i Nepal är sysselsatta med vävning, något som vi också tog del av.

Resan avslutades i nationalparken Chitwan, där vi fick vara med om en safaritur på elefantryggen bland flodhästar och t.o.m. en pytonorm. Efteråt bad med elefanterna!

Sista äventyret innan hemresan var en flygtur längs Mount Everest i ett litet plan.

Fortsättning följer i nästa nummer.

Resemästarens sidor

Äntligen reser vi igen! Både SGS-resan med Inlandsbanan och den till Andalusien har genomförts och varit mycket uppskattade. Nu vill vi resa mer! Nästa SGS-resa går till Egypten och vi räknar med att kunna genomföra båda avgångarna så som läget är nu. Hur det blir med expeditionen över Atlanten till Tristan da Cunha och S:t Helena är ännu osäkert. Öarna har i skrivande stund ännu inte öppnat för besökare, men vi har inte gett upp hoppet. Den nya resan Stora tågresan genom Asien är fortfarande ett osäkert kort, då flera av länderna i

Asien ännu inte öppnat för turism, men det är ett helt år kvar tills resan ska gå.

Är du anmäld eller har satt upp dig på intresselista till någon av SGS-resorna håller vi dig uppdaterad. Om läget i Europa förblir stabilt, räknar vi med att presentera en ny resa i nästa nummer.

Så länge vi inte har fysiska träffar kommer nya resor bara att presenteras här i Briefing och på föreningens hemsida, så håll ögonen öppna!

Har du frågor om någon SGS-resa eller vill boka dig, kontaktar du researrangören direkt.

Kalendarium

Det okända Egypten med Nils Billing

17–27 februari 2022 **Boka!**
10–20 mars 2022 **Full!**

Expedition Sydatlantens öar Ushuaia–Sydgeorgien–Tristan da Cunha–St Helena–Johannesburg

Endast kryssning:
24 mars–20 april 2022
Boka på förfrågan!

Stora tågresan genom Asien–med tåg och båt från Bangkok till Tokyo

3–4 veckor i november 2022
Intresselista!

Det okända Egypten

med Nils Billing

Vår resa går längs Nilen med buss och tåg och avslutas med kryssning på Nassersjön. Nya fynd görs oavbrutet i Egypten och vi kommer få se gravar och fynd som inte tidigare visats för besökare.

Vi räknar med att de flesta SGS-are redan har besökt pyramiderna i Egypten och seglat på Nilen. Detta är en resa som börjar där den klassiska Egyptenresan slutar. Vi besöker bland annat Kairo, Luxor och kryssar på Nassersjön i Nubien på gränsen till Sudan, går in i gravar som nyligen öppnats och får genom Nils Billings guidning en levande bild av livet och historien i det gamla Egypten. Han läser hieroglyfer, tolkar och kommenterar pyramidernas och templens fördolda värld. Med oss har vi också en lokal, engelskspråkig guide som ger oss inblickar i dagens samhälle. För vår resa handlar inte bara om faraonerna, utan i

högsta grad även om vanligt folk. Hur levde man för 4 000 år sedan? Hur var det möjligt att bygga dessa eviga monument? Varför gjorde man det? Vad har de haft för roll under årtusendena och vilken roll spelar de idag? Frågorna är många. En del kommer vi få svar på, andra förblir öppna och ytterligare nya föds säkerligen under resans gång.

Färdledare Nils Billing

Nils Billing ledde SGS uppskattade Resor i Sudan. Han är egyptolog, religionshistoriker och författare. Han deltar sedan flera år i arkeologiska undersökningar i Egypten.

I dagsläget går det att genomföra resorna till Egypten, så förutsatt att läget inte förvärras kommer vi att köra båda avgångarna.

Preliminära datum: 17–27 februari 2022 **Boka!** och 10–20 mars 2022 **Full!**

Preliminärt pris: 32 500 kr

Antal deltagare: max 25 SGS-are

Boka: Kontakta Anna-Karin eller Lotta på Gränslösa Resor.

Mejla info@granslosaresor.se eller ring 0151-209 00

Expedition Sydatlantens öar Ushuaia–Sydgeorgien– Tristan Da Cunha– S:t Helena–Johannesburg

M/v Hondius byggdes 2019 och är ett modernt och bekvämt fartyg. Hon tar max 170 passagerare och ger, liksom sitt systerfartyg m/v Janssonius, en bekvämare överfart. Vår färdledare Torbjörn Svensson är mycket nöjd då båten är minst lika bra och dessutom är hans goda vän och erfarna kollega, Toni Salo, kapten ombord.

Ny båt – vi kryssar med nybyggda polarfartyget m/v Hondius

M/v Janssonius skulle ha gått till Antarktis, men ligger kvar i Nederländerna. Istället har systerfartyget m/v Hondius gått ner till södra halvklotet. Det blir därför henne som vi kommer att färdas med från Ushuaia till S:t Helena. Hon är ett minst lika bra alternativ som m/v Janssonius och dessutom är kapten ombord god vän och kollega till Torbjörn. Det bådar gott för livet ombord!

Vår expedition över ett av de sju världshaven tar oss till tre av Atlantens mest otillgängliga ögrupper och öar – Sydgeorgien, Tristan da Cunha och S:t Helena. Tristan da Cunha är världens mest ensligt belägna samhälle.

Det som gör vår SGS-resa unik och så spännande, utöver att vi besöker dessa svårtillgängliga platser, är att vi har kontakter och vänner på öarna genom vår expeditonsledare Torbjörn Svensson. Sannolikt finns det inte någon annan svensk som varit på alla dessa öar och dessutom har vänskapsband med öborna. Det öppnar dörrar som är stängda för andra. Att Torbjörn är sjökapten och erfaren färdledare är basen för en lyckad resa och han kommer att hålla många intressanta föredrag och leda utflykter på svenska. Dessutom blir det fina föredrag av båtens guider.

Öarna Tristan da Cunha och Sankta Helena är fortfarande stängda för besökare och inget datum är satt för när de kommer att öppna. Cirka 2 månader innan avresa kommer vi att ta ett beslut om resan kan genomföras.

Preliminärt pris endast kryssningen: från 125 000 kr/person.

Nytt datum från Ushuaia–Johannesburg: 24 mars–20 april 2022

(båten är näst intill full, så bokas på förfrågan)

Information och bokning: Lotta och Anna-Karin på Gränslösa Resor, e-post info@granslosaresor.se eller telefon 0151-209 00

Stora tågresan genom Asien

Med tåg och båt från Bangkok till Tokyo

Drömmen om en panasiatisk järnväg går tillbaka till de europeiska kolonialmakternas tid i Kina och Sydostasien. De ville länka samman sina fragmenterade järnvägssystem till ett. Man ville bygga tåglinjer som sammanförde Singapore med Kina och Indien med Indokina. På grund av världskrigen förverkligades inte drömmen. År 2006 togs idén upp igen och Trans Asian Railway Network-avtalet tecknades mellan 18 länder. Inom ramen för detta avtal byggs rutten Kunming–Singapore. Den ska gå från södra Kina via Vientiane, nordöstra Thailand, Bangkok och Malaysia för att sluta i Singapore. Sammanlänkat med Vietnam, Kambodja och Myanmar så får den nya höghastighetsjärnvägen en längd på 6600 km. De asiatiska länderna länkas samman med de mest ambitiösa höghastighetsprojekten i världen. Japan

var först ut av alla med Shinkansen tåg till Tokyo OS 1964. Kina har byggt mer höghastighetsjärnväg de senaste tio åren än vad resten av världen byggt järnväg totalt sett sedan andra världskriget.

Vår resa börjar i Thailand där järnvägen genom Isaanregionen har sina rötter helt tillbaka till kung Chulalongkorn och 1892. Det blir en intressant kontrast till höghastighetstågen vi senare reser med. En ny järnvägsstation ska öppna i Bangkok 2022 och höghastighetslinjen är planerad att invigas 2023, så snart är denna upplevelse ett minne blott. Laos har knappt järnväg och börjar med höghastighetståg från start. Rälsen mellan Kunming och Vientiane invigdes nyligen. Därmed ges möjlighet att resa med tåg hela vägen från Bangkok till Tokyo, så när som på sträckan mellan Shanghai och Osaka. Vi blir lite av pionjärer för

*Shinjuku,
Japan.*

framtidens resande i Asien!

I nordöstra Thailand möter vi det genuina Thailand med ett kulturarv från Angkorrikets storhetsdagar. Här är vår färdledare, Per Sundbergs, hemtrakter sedan årtionden. Resan fortsätter sedan genom det natursköna Laos. Lao-

tier och thailändare är brödrafolk på var sin sida om Mekongfloden. Innan fransmännens entré som kolonialmakt såg man aldrig den mäktiga floden som gränssättande utan som en länk. Med det helt nya tåget reser vi sedan genom södra Kinas karstlandskap, befolkat av

talrika minoritetsgrupper. Framme i Shanghai väntar färjan och med slowboat färdas vi mellan finansmetropolerna Shanghai och Osaka. I Japan fortsätter vår resa med tåg och vi utforskar Kyotos kulturarv, njuter av vyer över Fuji och avslutar i Tokyos traditionsbundna, tidlösa modernitet.

Resan är planerad under perioden då taifolken tackar vattengudinnan för

regnperiodens vatten till rismarkerna, vilket firas med den graciösa Loi Krathongfestivalen. Flytetyg med blommor och stearinljus driver på floderna och ljuslanternor lyser upp himlen. När vi cirka tre veckor senare anländer till Japan "brinner lönnarna" och höstfärgerna är normalt sett som vackrast.

Resan bjuder på stora kontraster, olika religioner och statsskick. Nutid, framtid och historia.

Shanghai varifrån vi tar färjan till Osaka.

Ledare för resan är Per Sundberg. Per talar thai och har bott både i Peking och Tokyo. Han är historiker med en passion för kulturer och människor.

Ost- och sydostasien har drabbats hårt av pandemin, många gränser är stängda och restriktioner råder. Det gör att vi avvaktar och följer utvecklingen. I skrivande stund är det ett helt år kvar och mycket kan hända. Har du anmält intresse kommer du under vintern att få information från oss hur vi ser på möjligheterna att genomföra resan i höst.

Budgeterat pris: 75 000–100 000 kr

Tid: 3–4 veckor i november 2022 Intresseanmälan!

Intresseanmälan: Gränslösa Resor, tel 0151-209 00, mejl info@granslosaresor.se. Mer information kommer under hösten/vintern till dig som anmält intresse.

Om alla gränser i hela världen avskaffades, skulle alla människor plötsligt bo i Sverige!

Ur "samlade grodblad" av Arne Ericsson

